

Leven met een leugen

Wendy Brokers bij Boekerij:

Baguette met jam voor twee

Leven met een leugen

WENDY
BROKERS

Leven
met een
leugen

Als het verleden je in zijn greep houdt,
is er dan nog ruimte voor liefde?

ISBN 978-90-225-8734-8
ISBN 978-94-023-1335-2 (e-book)
NUR 301

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: © Shutterstock
Auteursfoto: Hester Doove
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2019 Wendy Brokers en Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor alle trouwe Facebooklezers.
Jullie waren en zijn de kers op de taart.

Deze man had geen geheimen voor haar en toch had ze zo veel geheimen voor hem.

Hem hier zien was een kwelling en een verrukking tegelijk. Sofie wist niet goed welke van de twee zwaarder woog, maar dat kwam misschien doordat hij haar tot nu toe nog niet had opgemerkt.

Ze ging er niet op wachten tot dat zou gebeuren. Ze kon hier niet weg en straks zouden alle ogen op haar gericht zijn.

Het plotselinge zweet in haar handen weet ze aan het feit dat ze zo meteen voor minstens tweehonderd paar ogen de laatste eer moest bewijzen aan iemand die ze bewonderde. Of moest ze al zeggen 'had bewonderd'? Martijn Lindeboom was niet alleen haar directe collega geweest op het Attema College, maar ook haar vroegere mentor en leerkracht. Onvoorstelbaar om te bedenken dat ze hem nooit meer zou zien, laat staan spreken. Dat ze nooit meer met hem kon discussiëren, overleggen, zijn vaderlijke blik op zich zou voelen rusten...

Er ging een rilling door haar heen, zo onverwachts en hevig dat ze wankelde op haar hoge hakken.

'Hé, gaat het?' Trees Vervorst, docente Nederlands bij dezelfde werkgever, stootte haar zachtjes aan. 'Als het niet lukt, dan doe ik het hoor.'

Sofie schudde haar hoofd. ‘Denk je dat Mart het me ooit zal vergeven als ik dit niet doe? Ik zie hem ervoor aan dat hij me tackelt zodra ik zelf onder die hemelpoort door wandel.’

Trees lachte besmuikt, ondanks de ernst van het samenzijn in het voorvertrek van de aula. Voor haar oudere collega nog iets kon zeggen legde Sofie een hand op haar arm. ‘Ik zie daar iemand die ik nog even moet spreken voor we naar binnen gaan, oké?’

‘Natuurlijk, meid. Neem je tijd, volgens mij zijn ze nog niet klaar met de vorige uitvaart, want ik hoorde een medewerker net smoezen over vijf à zes minuten uitloop.’

Met een hoofdknikje begaf Sofie zich tussen de wachtenden door. Mannen in donkere pakken, vrouwen net als zij gehuld in sobere jurkjes, panty’s en op naaldhakken, die de bittere kou en sneeuw buiten getrotseerd hadden op hun weg naar het uitvaartcentrum. Als Mart dit had geweten, had hij zich vast laten cremieren. Nu stonden ze straks rijen dik bij een vers gedolven graf te kleumen in de snijdende wind. Maar aan de andere kant, Mart zou Mart niet zijn geweest als hij dat geen mooie gedachte had gevonden. Mensen zouden zich zijn uitvaart tijdens ‘code oranje’ nog lang heugen.

Het onderwerp waar ze haar gedachten helemaal niet naar uit wilde laten gaan, zeker niet nu, stond met zijn rug naar haar toe aan een van de statafels op gedempte toon te praten met een oudere man. Die schouders en dat achterhoofd herkende ze uit duizenden, net als de typische manier waarop hij zijn hoofd een tikje scheef hield als je zijn volle aandacht had. Vanuit het niets overviel haar een ander beeld van hem. Naakt, op zijn zij, een elleboog in het matras en zijn hoofd leunend in de palm van zijn hand. Zijn andere hand die al een bepaald deel van haar lichaam had gevonden, nog voor ze helemaal was ontwaakt. De plagerige, o zo sexy grijns die alleen voor haar bestemd was.

Dacht ze. Toen.

Haar mond vertrok tot een bittere grimas. Als je het over goedge-

lovig had, was zij een schoolvoorbeeld. Misschien was ze nu iets meer gepokt en gemazeld, maar ze had nog steeds een *soft spot* voor hem.

‘Gecondoleerd.’ De hand van een vage kennis landde op haar schouder.

Sofie knikte. ‘Jij ook,’ zei ze automatisch, nog twee stappen van de statafel verwijderd. Nog twee stappen verwijderd van de man die meer impact op haar leven had gehad – en nog steeds had – dan ze hem wilde geven.

Of hij het nu aan haar stem hoorde of dat het een restant van de connectie was die ze ooit hadden gedeeld, zijn schouders verstrakten onder het op maat gemaakte donkergrijze colbertje en hij draaide zich langzaam om.

‘Fie.’ Zijn mond bewoog voor ze zijn stem en haar naam hoorde. Zijn mond, die haar dingen had laten zeggen, dingen had laten doen en dingen had laten voelen die ze in haar stoutste dromen niet had kunnen bedenken. Zijn mond, die haar als enige Fie noemde. En dat was nog zo’n *soft spot*, al was dat een van de minder aardverschuivende geheimen die ze had.

‘Jelle,’ zei ze met meer moed dan ze voelde. ‘Het valt me mee dat je me nog kent.’

Zijn opmerkelijke groene ogen met een zweempje hazelnoot vernauwden zich en de aangeboren vriendelijkheid bij het zien van een vrouw verdween van zijn gezicht. ‘Deze kant wil je zó niet op, Fie, geloof me.’

Haar lippen plooiden zich tot een glimlach. ‘Ik trek het allebei in twijfel, als het jou om het even is. Maar daar kom ik niet voor. Ik wilde je alleen begroeten.’ En zich wapenen tegen een anders onverwachte ontmoeting waarbij hij in het voordeel zou zijn. Nu had ze het tenminste zelf in de hand.

Jelle knikte met een nietszeggende glimlach, de schijn ophoudend voor de omgeving, maar de blik in zijn ogen en de spanning in zijn

schouders spraken boekdelen. ‘Frenk, mag ik je voorstellen aan Sofie...’

‘We kennen elkaar,’ onderbrak de man hem, en hij trok haar naar zich toe. ‘Al een hele poos. Gecondoleerd, Sofie. Is het waar dat jij hem hebt gevonden?’

Ze liet zich op haar wangen kussen, maar ze kon niet voorkomen dat er een rilling langs haar rug liep die niets met de sneeuwstorm buiten te maken had. ‘Ja.’

Frenk de Graaf, als jurist bij de scholengemeenschap betrokken en de vader van haar vriendin Karlijn, pakte haar nog wat steviger vast en wreef vaderlijk en troostend over haar rug. ‘Vreselijk voor je, meisje. Wat zal je geschrokken zijn.’

Niet goed wetend wat ze hierop moest zeggen knikte ze alleen maar. Op de een of andere manier wilde haar gevoel nog geen connectie maken met haar verstand. Wilde ze er nog niet aan dat het echt Mart was geweest die daar met zijn hand op zijn borstkas en geopende maar nietsziende ogen in de lerarenkamer had gelegen. Wilde ze er nog niet aan dat zij degene was die hem had gevonden na een vreselijk uur lesgeven in H3A. Pas na drie minuten nutteloos reanimeren was ze erachter gekomen dat er een reden was waarom je vóór aanvang van een reanimatie al om hulp moest roepen. Niet alleen had ze haar armen amper meer omhoog gekregen om hartmassage te geven, ze werd ook licht in haar hoofd door de mond-op-mondbeademing. En door een overduidelijk verkeerde manier van ademen omdat ze in haar een-tje had gereanimeerd zonder zicht op aflossing.

Haar broer had het volstrekt logisch gevonden dat ze was gaan hyperventileren in die situatie, al was het alleen maar door de adrenaline en de paniek van het moment. Hij wist als geen ander dat ze niet bepaald de rust zelve was in stressvolle situaties.

Frenk gaf haar nog een onbeholpen, maar ongetwijfeld goedbedoeld kneepje in haar schouder. Na een knikje en een ‘sterkte, ik zie je straks nog’ liep hij naar een collega van school.

De stilte die er ineens tussen Jelle en haar viel, voelde zo akelig en onnatuurlijk dat ze een groet wilde mompelen en weglopen, toen ze ineens zijn hand op haar arm voelde. De warmte trok door de dunne stof van haar zwarte jurkje heen. Ze huiverde. Haar blik ging naar zijn hand. Stevige, lange vingers. Vingers die letterlijk haar hele lijf kenden. Vanbinnen en vanbuiten. Ook al was het zes jaar geleden en een eenmalige vergissing geweest.

Ze sloot een moment haar ogen en probeerde haar arm weg te trekken, buiten zijn bereik. Het lukte haar niet en ze vroeg zich af of ze het hard genoeg probeerde.

‘Wat verschrikkelijk voor je. Dat jij hem vond, bedoel ik. Kun je op school je verhaal kwijt om het te verwerken?’ Zijn stem klonk zacht en veel meelevender dan waar ze hem toe in staat achtte.

Gadverdamme, waarom deed hij dat nou? Waarom deed hij een poging haar beeld van hem af te breken, terwijl ze wist hoe hij was? Waarom probeerde hij deze snaar te raken? Deed hij dat eigenlijk wel met opzet? Zat het niet gewoon ingebakken in zijn systeem?

Misschien was het niet helemaal eerlijk hoe ze over hem dacht en moest ze hem het voordeel van de twijfel geven, maar haar ervaringen met Jelle Martens waren nogal... gekleurd. Ze kende hem tenslotte al haar halve leven, ook al hadden ze elkaar jaren niet gezien. Daar kon ze beter van maken dat ze hem al jaren ontliiep, zes jaar om precies te zijn, maar hij had ook geen enkele moeite gedaan om het contact te onderhouden.

Ze geloofde niet dat hij écht veranderd was. Het spreekwoord zei niet voor niets dat een vos wel zijn haren verloor, maar niet zijn streken. En deze man, met al zijn charisma en zijn *looks*, was sluwder dan sluw.

Toch knikte ze. Onwillig, dat wel. En met een brok in haar keel die ze godverdorie helemaal niet kon gebruiken zo meteen. Te oordelen naar de manier waarop zijn ogen vernauwden, had hij dat in de gaten.

De druk van zijn vingers op haar arm veranderde in een streling. Langzaam. Vloeiend. En met een vanzelfsprekendheid die hem eigen was. Het maakte iets in haar los, ook al wilde ze dat niet. Dat merkte hij ongetwijfeld. *Mister Casanova* hier wist precies hoe hij vrouwelijk gedrag moest interpreteren om er vervolgens zijn voordeel mee te doen.

‘Ga wat met me drinken na afloop,’ drong hij aan. ‘Om bij te praten. Ik wil graag horen hoe het met je gaat. Uit jouw mond, niet uit die van je broer. We hoeven elkaar niet te ontlopen, Fie, daar kennen we elkaar goed genoeg voor.’ Hij schonk haar een glimlach die ze inderdaad maar al te goed kende.

Ze was verbaasd over zijn lef en eigenlijk ook weer niet. Dit was tenslotte Jelle. Ze had het vaak genoeg zien gebeuren met een ontelbare hoeveelheid meiden voordat hij blijkbaar had gevonden dat zij aan de beurt was. Deze man had betere inpak-*skills* dan een geroutineerde Intertoys-verkoopster in de laatste dagen voor Sinterklaas. Maar als hij dacht dat ze er nog een keer in tuinde, dan kende hij haar nog niet.

‘Je verwacht me met een van die scharrels uit je zwarte boekje voor onverwacht eenzame avonden. Die smachten tot je ze belt en ze boven op je kunnen springen. Of jij op hen. Ik ben niet geïnteresseerd, Jelle, nooit geweest ook. En wellicht voel jij die behoefte niet, maar ik zal er alles aan doen om je te ontlopen. Als je me nu wilt excuseren? Dit gesprek heeft lang genoeg geduurd.’

Ze schudde zijn hand van zich af en keek hem zo koel mogelijk aan. Naar zijn ogen, die nu samengeknepen waren in een strak gezicht. Hij kon hier nu geen scène maken. Dat wist hij en dat wist zij ook. Ze draaide zich om.

Terwijl ze bij hem vandaan liep en een schietgebedje deed dat ze niet zwikte op die godsonmogelijke hakken, voelde ze zijn ogen in haar rug branden. Van haar kruin tot aan haar tenen, maar ze bleven vooral hangen op het lichaamsdeel waar hij bij vrouwen het liefst zijn

handen op legde. Het idee dat hij naar haar kont keek, deed haar hartslag omhoog schieten. Ze wist echter dat de boosheid die ze nu voelde goed was om vast te houden tijdens haar woordje in de aula.

Het was namelijk een perfecte tegenhanger voor haar verdriet.

2

‘Hé, veelvraat, kun je er nog even afblijven tot het op tafel staat?’ Met een ferme tik kwam de pollepel die ze vasthad in contact met het aanrecht in plaats van met de handrug waar ze op mikte.

‘Ik ben altijd sneller geweest dan jij, slome. De voorsprong die ik bij onze geboorte al had, geef ik echt niet meer uit handen.’ Hij grijnsde en stopte een stukje rauwe paprika in zijn mond.

‘Twaalf minuten!’ Hoofdschuddend keek ze van haar tweelingbroer naar haar schoonzus. ‘Serieus, hoe hou je het met hem uit?’

Lize, de schoonzus in kwestie, veegde een lok van haar blonde haar achter haar rechteroor en keek haar vriend liefdevol, maar ook een beetje streng aan. ‘Dat is helemaal niet zo lastig als het lijkt, maar op dit soort momenten vraag ik het me ook af. Nate, blijf met je tengels uit die slakom, anders mogen we hier nooit meer komen eten. En dat zou vreselijk jammer zijn, want je weet dat ik, in tegenstelling tot je zus, totaal geen keukenprinses ben.’

Zijn grijns werd alleen maar breder tot zijn blinkend rechte tanden te zien waren. ‘Daar heb ik je ook niet op uitgezocht. Je hebt talenten die ik een stuk hoger inschaal. En overigens strekken die zich soms uit tot in de keuken.’ Hij negeerde het ‘ieuww!’ van zijn zusje, Lizes verontwaardigde uitroep én haar por tussen zijn ribben en sloeg met suggestief wiebelende wenkbrauwen zijn armen om zijn vriendin heen.

Hij gaf zelfs geen krimp toen ze hem probeerde te knijpen. Met zijn onderrug tegen het aanrecht geleund trok hij haar tussen zijn benen en zoende haar uitgebreid. Dat deed hij blijkbaar zo goed dat Lizes handen spontaan onder het shirt op zijn rug gleden.

Hoe schattig Sofie hun verliefdheid ook vond – ze had Nate nog nooit eerder zo gelukkig gezien en zo goed in zijn vel zien zitten als de afgelopen vijf maanden – het voelde ook een beetje ongemakkelijk. Temeer omdat het nog eens pijnlijk duidelijk maakte hoe sneu het met haar eigen liefdesleven was gesteld. Een fatsoenlijke date was minstens een jaar geleden en voor wat aangenaam gerommel tussen de lakens moest ze nog veel dieper in haar geheugen graven.

Ze schraapte dan ook luidruchtig haar keel. Lize bloosde tot aan haar haarwortels en Nate grijnsde alweer. Hij wreef nog even met zijn duim over Lizes wang, voor hij haar met duidelijke tegenzin losliet en de schaal met salade van zijn zus aanpakte om op tafel te zetten.

‘Hoe is het met jou?’ Halverwege de maaltijd keek Sofie Lize aan, nadat ze het al even hadden gehad over Faye, Nates en Sofies halfzusje met het syndroom van Down. Niet alleen Nate was dolblij met Lize in zijn leven; Sofie kon het ook uitstekend vinden met de geliefde van haar broer en zelfs Faye, die de vriendin van haar halfbroer in het begin als een indringer had gezien, was inmiddels dol op Lize. ‘Via WhatsApp of een belletje communiceren is toch wat summier. Je ziet er echt nog als een dweil uit, sorry dat ik het zeg.’

Lize grimaste. ‘Ik weet het.’ Ze keek verstoord naar Nate, wiens mobiel ging.

Hij haalde verontschuldigend zijn schouders op. ‘Sorry, je wist dat dit telefoontje kwam. Ik ben even buiten.’ Hij voegde de daad bij het woord en liep naar de hal.

‘Ik voel me ook nog steeds een dweil, eerlijk gezegd.’ Lize schoof haar bord van zich af, ook al was nog niet alles op. ‘Mijn energielevel is echt nul. Volgens de longarts gaat het nog wel even duren voor het weer is opgebouwd.’

‘Lijkt me logisch als je net een week uit het ziekenhuis bent. Ik schrok me kapot toen ik je daar zag.’ Sofie veegde het laatste beetje saus op van haar bord met een stuk zelfgebakken brood.

‘Daar was je niet de enige in. Ik heb Nate de stuipen op het lijf gejaagd.’

Alsof hij zijn naam hoorde noemen, kwam Nate de eetkeuken weer binnen. Hij keek niet al te vrolijk en legde zijn handen op de rugleuning van Lizes stoel. ‘Ik moet naar de sportschool. Marco’s zoontje is zeker dan ze dachten en moet opgenomen worden. Er staat nog een spinningles open die niemand kan geven en er zijn te veel deelnemers om het te cancelen. Blijf jij hier bij Sofie en dat ik je straks ophaal? Of vind je dat te vermoeiend?’ Hij keek zijn vriendin onderzoekend aan. ‘Maar als je mee terug naar huis wilt, dan moet je wel nu mee.’

‘Zit ik je in de weg als ik blijf?’ vroeg Lize aan Sofie.

Die schudde haar hoofd. ‘Absoluut niet, dat weet je. Ik had op jullie gerekend, niet alleen voor het eten. En als je blijft kunnen we mooi even bijpraten, want ons laatste meidenavondje is al meer dan een maand geleden. Ik wil alle sappige details horen die je me niet vertelt als Nate erbij is.’ Ze schoot in de lach van de opgetrokken wenkbrauwen van haar broer. ‘Ga. Wij vermaken ons wel zonder jou.’

‘Hop, benen op de bank en een mok thee erbij. Ik heb mijn broer net verzekerd dat ik goed voor je zou zorgen en dat is ook precies wat ik ga doen.’ Sofie nam met haar eigen thee plaats in een luie stoel en trok haar benen onder zich.

‘Een mok?’ Lize keek bedenkelijk. ‘Meer een soepkom formaat XL, als je het mij vraagt. Jij wilt me zeker doorlopend op de wc hebben vannacht.’

Sofie lachte en blies in haar hete thee. ‘Ik denk niet dat Nate dat heel gezellig vindt.’

‘Nate is in staat me bij elk toiletbezoek te vergezellen.’ Ondanks de

theatrale zucht die Lize slaakte verscheen er een brede glimlach op haar gezicht.

‘Er is iets anders aan jullie. Tussen jullie.’ Sofie keek peinzend. ‘Ik kan er niet helemaal de vinger op leggen, maar ik merkte op tweede kerstdag al dat jullie nog *closer* zijn dan jullie al waren.’

Lizes glimlach bleef, ook al lag er wat weemoed in haar ogen. ‘Het is een emotionele en heftige maand geweest,’ gaf ze toe. ‘De uitdrukking “de donkere dagen voor kerst” was ons echt op het lijf geschreven.’

‘Omdat?’

Lize stopte een lok haar achter een oor. ‘Jee, heb je even?’

‘Alle tijd, zoals je weet. Ik heb het je al eerder via de app gevraagd, maar je ontweek het een beetje.’

Lize knikte. ‘Omdat het ook te veel en te intens was voor een appje. En, nou ja, als je ermiddenin zit, is het lastig te relativeren en uit te spreken.’

Sofie zette haar thee naast zich neer op een bijzettafeltje. ‘Als je het niet wilt... het hoeft niet, hè?’

‘Dat is het niet.’ Lize schudde haar hoofd. ‘Maar zoals gezegd: het is nogal een verhaal.’ Ze keek er een beetje bedrukt bij en even had Sofie het idee dat ze misschien beter niet alle ins en outs kon weten, maar het was nu te laat om terug te krabbelen.

‘Steek vooral van wal dan,’ moedigde ze Lize aan. ‘Nate is voorlopig nog niet terug.’

‘Wat denk je ervan, ga je mee naar bed? Nog even en je ligt hier op mijn been te snurken.’ Nate geeuwde zo hard dat ik zijn kaken hoorde kraken en hij rekte zich boven mijn hoofd luidruchtig uit.

Ik draaide mijn hoofd op zijn aangespannen bovenbeen en had nog even zicht op een reepje blote buik voor hij zijn armen weer liet zakken. Als ik niet zo’n pijn in mijn rug had, was de situatie bijna volmaakt te noemen.

Helaas.

‘Alleen als je me belooft dat je voor menselijke kruik wilt spelen,’ zei ik met een kreun en rolde weer terug op mijn zij.

Nate wreef met de muis van zijn hand een paar keer stevig over de zere plek in mijn onderrug. ‘Dat hoeft je niet te vragen, dat is vanzelfsprekend. Hup, overeind, dan doe ik de lampen en de kerstboom uit.’

Een beetje mopperend op niemand in het bijzonder kwam ik niet bepaald soepel en charmant van de bank af. Nog geen vijf minuten later lag ik al onder het dekbed, terwijl Nate zijn tanden nog stond te poetsen. Nadat hij het licht in de badkamer had uitgedaan, keek ik toe hoe hij in alleen zijn boxersshort naar het bed kwam. Zomer of winter maakte blijkbaar geen verschil; hij had het nooit koud.

Bij het voeteneinde bukte hij zich en trok iets onder het bed vandaan. Genoeg om mij weer half overeind te laten komen, pijnlijke rug of niet.

‘Heb je het weerbericht voor de ochtendspits niet gehoord?’ vroeg ik verontwaardigd, leunend op een elleboog. ‘Zet die hardloopschoenen terug.’

‘Ach, die Paulusma klunst er zo vaak naast.’ Nate haalde zijn schouders op. ‘Van een beetje neerslag gaat niemand dood.’

‘Hagel, ijzel en/of sneeuw. En de waarschuwing dat als je niet de weg op hoeft, je beter binnen kunt blijven.’

Hij haalde nog een keer zijn schouders op, stapte naast me in bed en deed het lampje boven onze hoofden uit. Met een beweging die hem weinig moeite leek te kosten, rolde hij me op mijn zij en kroop achter me. ‘Jezus, wat een ijspegels, die voeten van jou. Daar had Piet wel voor mogen waarschuwen.’ Met een arm om mijn middel trok hij me stevig tegen zich aan. Zo stevig dat ik alleen mijn hoofd nog omgedraaid kreeg. De rest lag klem in een soort bankschroef. Eentje die ik behalve bezitterig ook altijd heel fijn vond aanvoelen.

‘Je gaat echt niet hardlopen morgenochtend.’

‘Echt wel.’ Hij trok het dekbed wat beter om ons heen.

‘Ben je gestoord of zo?!’

‘Jemig, Lies, ga slapen,’ zei hij geërgerd. ‘Ik weet dat je humeur er niet op vooruit gaat als je ongesteld bent, maar dat hoeft je niet op mij af te reageren.’

Ik hapte naar adem. ‘Wat een kloteropmerking!’

‘Nou, zo aardig doe je zelf ook niet. Welterusten.’

In de stilte die viel hoorde ik alleen onze ademhaling, die van mij een stuk sneller dan die van hem, en veel verder weg het zachte zoe-men van de koelkast.

‘Nate?’

‘Hm?’

Ik wurmde mijn hand onder zijn arm vandaan en haakte mijn duim in die van hem. ‘Wil je alsjeblieft morgenochtend vroeg niet gaan hardlopen?’

‘Lize, er gebeurt niks. Ga slapen, oké?’

Ik drukte mijn rug nog wat meer naar achteren, voor zover dat kon. ‘Ik maak me nu al zorgen, laat staan morgenochtend.’

Nate schoot in de lach. Zijn borstkas schokte tegen me aan. ‘Lie-verd, je merkt het nooit als ik uit bed ga, zo vast slaap je dan. En negen van de tien keer lig je nog in precies dezelfde houding te tukken als ik terugkom.’

‘Ik wil niet dat je iets overkomt en op dat tijdstip is er nog niemand buiten,’ hield ik vol. ‘Dan lig je straks ergens in een greppel of erger.’

Hij zuchtte een keer diep achter mijn rug. ‘Er overkomt me niks anders dan misschien kletsnat worden. Dat zou niet de eerste keer zijn en daar kan ik prima tegen. En dat jij geen ochtendmens bent, betekent niet dat het hele land dan nog op één oor ligt. Ga nu alsjeblieft slapen, je bent bekaft. Als je morgen wakker wordt, ben ik er alweer.’

Slaapdronken zat ik op het toilet. Ik had hem niet uit bed horen gaan, maar dat was niets nieuws. De keren dat ik de afgelopen vier maan-

den, zes als ik onze tijd in Frankrijk meerekende, wakker was geworden omdat Nate ging hardlopen, waren op anderhalve hand te tellen. De eerste nacht na de hereniging daargelaten, maar ja, toen had ik vrijwel geen oog dichtgedaan door belangrijkere bezigheden dan slapen.

Een beetje rillerig kroop ik weer onder het warme dekbed en trok zijn kussen naar me toe. Daardoor kwam de wekker in zicht. Rode cijfers, omgeven door zwart. Ik legde mijn kin op het kussen en staarde naar wat er voor me oplichtte.

Zes uur vijfendertig.

Vijf over half zeven.

Verdwaasd ging ik rechtop zitten, in een donker huis, in een bed dat naar ons samen rook. Alle slaap was verdwenen.

Hoewel ik geen idee had hoe laat hij was opgestaan, was hij normaal gesproken op dit tijdstip al terug.

Altijd.

Het misselijke gevoel dat omhoogkwam, had niets te maken met mijn menstruatie of omdat ik gisteravond amper had gegeten.

Knipperend tegen het licht van het bedlampje keek ik om me heen, op zoek naar mijn joggingbroek die ik na het uitkleden ergens had neergegooid. Nog geen minuut later had ik niet alleen de broek aan, maar ook een paar sportsokken van Nate en het vest dat hij altijd in de sportschool droeg. Ik opende de gordijnen aan de achterkant van de woning. De ijzige kou die tussen het glas en de raambe dekking had gehangen, kwam me tegemoet. Huiverend trok ik de mouw van het vest over mijn hand en veegde ermee over de beslagen ruit. Buiten zag het wit en joeg de wind de sneeuw alle kanten op.

O, verdomme...

In de woonkamer waren gauw genoeg een paar lampen aangeknipt. De lichtjes van de kerstboom liet ik uit. Dat zag er veel te misplaatst vrolijk uit onder deze omstandigheden.

Mijn telefoon lag op het aanrecht, naast de magnetron. Ik sloot mijn oplader aan en ontgrendelde mijn mobiel. Nate wilde niet dat er 's nachts

of als er niemand thuis was apparaten aan een lader lagen. Niet meer sinds er bij een van zijn medewerkers brand was uitgebroken door een oplaadsnoer van een tablet.

Laatst gezien: 5.03 uur.

Tegen beter weten in drukte ik al op 'bellen'. Zijn telefoon schakelde direct door naar zijn voicemail. Zijn stem met dat onmiskenbare hese randje die vroeg om een boodschap achter te laten zodat hij terug kon bellen, gaf me geen beter gevoel. Ook een snel gestuurd appje liet maar één grijs vinkje zien.

Ik liet mijn mobiel even voor wat hij was en opende de rolgordijnen van de woonkamer. Nu kon ik de nog uitgestorven parkeerplaats zien voor de sportschool, waar Nate eigenaar van was en waar we boven woonden, en de weg erachter. Ook hier veegde ik de ruit met de mouw van het vest schoon, maar ik zag niets dan sneeuw en druppels neerslag aan de buitenkant van de ruit. Geen mens of voertuig te bekennen.

Terwijl Nates laptop opstartte, checkte ik nogmaals mijn telefoon, maar er was niets veranderd. De misselijkheid sloeg om in maagpijn. Wellicht maakte ik me zorgen om niets, maar als mijn ongerustheid wel gegrond was, wie kon ik dan bellen? Nate had een geavanceerde app op zijn telefoon die niet alleen zijn hardlooprouten bijhield, maar ook zijn snelheid, calorie- en vetverbranding en allerlei andere snufjes waar een hardloofreak blijkbaar niet zonder kon. Die app kon ik uitlezen op zijn laptop, maar tot op heden had ik me er nog nooit in verdiept.

Nate had geen geheimen op zijn laptop en ik maakte er net zo vaak gebruik van als hij van mijn iPad, maar het kostte even tijd voor ik wat van de hardloopegegevens kon maken. Het gaf me tenminste iets omhanden in plaats van me doelloos zorgen te maken.

Wat me verraste was dat zijn dagelijkse 'rondje', zoals hij het zelf zo laconiek noemde, minstens tien tot vijftien kilometer besloeg. Geen wonder dat hij zo fit was en een conditie had waar het gros van

de mensheid alleen maar van droomde. Hij liep elke dag voor het ontbijt een kwart tot een derde van een marathon.

Meestal liep hij de eerste paar kilometer hetzelfde traject, daarna varieerde het tot grofweg drie verschillende routes. Een daarvan was tussen de boerderijen door en het zag ernaar uit dat hij vandaag ook die route had genomen. Maar een kilometer of vier voor onze woning, om vijf uur eenenvijftig, was de registratie ineens gestopt. En dat was op twee minuten na een uur geleden.

Plotseling kon ik niet meer blijven zitten aan de ruwhouten eetkamertafel, starend naar de cijfers en grafieken. De poten van de stoel piepten over de planken vloer door de abruptheid van de beweging waarmee ik naar achteren schoof.

Er was nog niets veranderd aan zijn telefoonstatus, hoe lang ik ook naar zijn 'laatst gezien' keek. Langzaam rechtte ik mijn zere rug. Op dat moment flitsten er twee koplampen kort de keuken in. Een pick-uptruck keerde op de parkeerplaats en bleef stationair pruttelend langs de weg stilstaan. Zodra de deur aan de passagierskant openging en ik iemand met een maar al te vertrouwd postuur zag uitstappen, slaakte ik een diepe zucht.

Ik dacht er niet eens over na; voor ik het besepte was ik de trap al af gerend, de sportschool in. De verlichting ging automatisch aan en ik kwam op zijn sokken de hoek om geslipt op het moment dat de voordeur achter hem dichtviel.

De golf ijskoude lucht sneed door de stof van mijn joggingbroek heen, zelfs van deze afstand. Nate stond half voorovergebogen en keek op, zijn armen voor zijn borst gekruist met zijn handen onder zijn oksels.

Het duurde een paar tellen voor ik doorhad dat hij niet bewoog omdat hij naar me toe liep, maar omdat hij stond te schudden. En dat het geluid dat ik hoorde niet van de wind buiten kwam, maar van zijn klapperende tanden.

‘Jezus...’ Het kwam als een zucht over mijn lippen. Zonder te beseffen dat mijn benen hadden bewogen, stond ik al voor hem.

Zijn huid zag zo bleek dat hij bijna grijsblauw was. Haast doorschijnend. Zijn normaal gesproken helderblauwe en sprekende ogen stonden dof. Zijn oren waren juist weer vuurrood en zijn haar was nat. Dat kon onmogelijk van het lopen in de sneeuw zijn, dat kleine stukje van de auto tot binnen. En het viel me nu pas op dat hij naar slootwater rook.

Ik kreeg bijna een elektrische schok toen ik hem aanraakte. De tinteling trok van mijn vingers naar mijn bovenarm. De vrieskou van buiten sloeg van hem af. Hij was niet een beetje verkleumd door het winterse weer; hij was gewoon zwaar onderkoeld.

‘Kom op, naar boven en onder de douche met jou.’ Mijn arm gleed als vanzelf om zijn middel, ook al drongen de kou en het vocht direct door mijn vest heen.

Nates tanden klapperden inmiddels zo hard dat ik bang was dat ze eruit zouden vallen. Hij liet zich moeizaam, stram en onvast ter been meetrekken in de richting van de trap. Ik hoopte dat ik hem de treden op kreeg.

‘Moet ik spullen van boven halen en je hier onder de douche zetten?’ Ik keek schuin omhoog naar zijn gezicht. Hoewel hij zijn kaken niet van elkaar leek te krijgen om te antwoorden, schudde hij wel met zijn hoofd en lag er een vastberaden glans in zijn ogen.

Het kostte me moeite hem de trap op te krijgen. Snakkend naar adem en zo hard trillend dat hij zijn ene been bijna niet meer voor zijn andere kreeg, bereikte hij de woonkamer. Hij zocht met één hand steun bij het bed en viel bijna om.

Ik liet hem even los om de badkamer in te schieten en de douche aan te zetten, maar ik draaide de thermostaatkraan niet warmer dan lauw. Ik kreeg Nate amper meer in beweging bij terugkomst.

Pas in de badkamer liet hij moeizaam zijn armen zakken en zag ik dat zijn rechterhand bloedde. Het sijpelde meer dan dat het stroom-

de, maar de snee was best diep. Ik wilde vragen wat er in godsnaam was gebeurd, niet alleen hoe hij zich had verwond maar ook waarom hij zo laat was, maar hij zag er niet uit alsof hij me ergens antwoord op kon geven.

De veters van zijn schoenen waren kletsnat en daardoor lastig los te krijgen. Ik brak een nagel terwijl ik aan de veters rukte, maar schonk er geen aandacht aan. Toen ze eindelijk los waren smeed ik de schoenen ergens achter me neer en richtte mijn aandacht op zijn sokken, die eveneens kletsnat waren. Ik stroopte ze van zijn voeten, die de temperatuur van een ijsschots hadden.

Plots bedacht ik me iets en keek naar hem op. 'Mag je eigenlijk wel onder de douche? Ik bedoel... hoe onderkoeld ben je? Moet ik je eerst... weet ik veel... opwarmen met dekens of zo?'

Nate schudde zijn hoofd. 'Douche,' zei hij nauwelijks verstaanbaar met blauwe lippen terwijl zijn tanden doorklapperden. 'Jezus...'

Mijn blik viel op een scheur in zijn hardloopbroek en ik merkte op dat de stof daar donkerder zag. Ook viel het me nu pas op dat hij zijn thermo-ondergoed aanhad, maar dat werkte natuurlijk averechts als je zo door en door nat en koud was.

Het lichtgrijs van de lange onderbroek zag eveneens donkerder en gerafeld door de scheur heen. Automatisch gingen mijn handen omhoog naar de tailleband van allebei zijn broeken.

Hij hield mijn handen tegen, trillend en wel. 'Telefoon,' wist hij moeizaam uit te brengen en hij probeerde zelf de rits van het zijvakje op zijn linkerheup te openen. Ik duwde zijn ijsskoude vingers weg en nam zijn iPhone met de oortjes er nog in uit zijn zak. Ik legde hem in het schap met handdoeken. Daarna schoof ik beide broeken tegelijk over zijn billen, heupen en benen. Terwijl Nate met moeite een voor een zijn benen optilde, zag ik dat hij blijkbaar op zijn knieën was gevallen. Zijn rechterknie was rood, dik en bebloed, zijn linker alleen rood, maar daaronder, op zijn scheenbeen, had hij een forse snee die nog steeds bloedde, en een paar ondiepe krassen.